Selma un ziemeļblāzma

Vectēvs Lennart

Šī grāmata pieder:

_____

Laipni lūdzam šajā parauggrāmatā! Tā ir veidota tieši tāda, kāda būs arī tavējā, no līdzās redzamajām fotogrāfijām un izvēlēm, un parāda, kā var izskatīties stāsts no Saga tev. Šķirsti, lasi un iztēlojies savu bērnu kā varoni pašam savā pasakā.

Selma bija lasījusi par ziemeļblāzmu gandrīz katrā grāmatā, ko vien varēja atrast. Vienā grāmatā zaļas lentes dejoja pāri melnām debesīm. Citā bija rakstīts, ka jāgaida, jāgaida, jāgaida. Tagad viņa stāvēja uz perona ar savu zvaigžņu grāmatu rokās, un naktsvilciens viņai līdzās pūta baltus mākoņus.

«Ko tad, ja tā sāks dejot, kamēr mēs gulēsim?» sacīja Selma. «Tad pamodini mani», sacīja vecākais brālis Oliver un paraustīja savu mugursomu. Vectēvs Lennart pacēla biļetes. «Vispirms atradīsim kupeju.» Selma iekāpa vilcienā. Vēl viena nakts, viņa nodomāja. Drīz tā būs klāt.

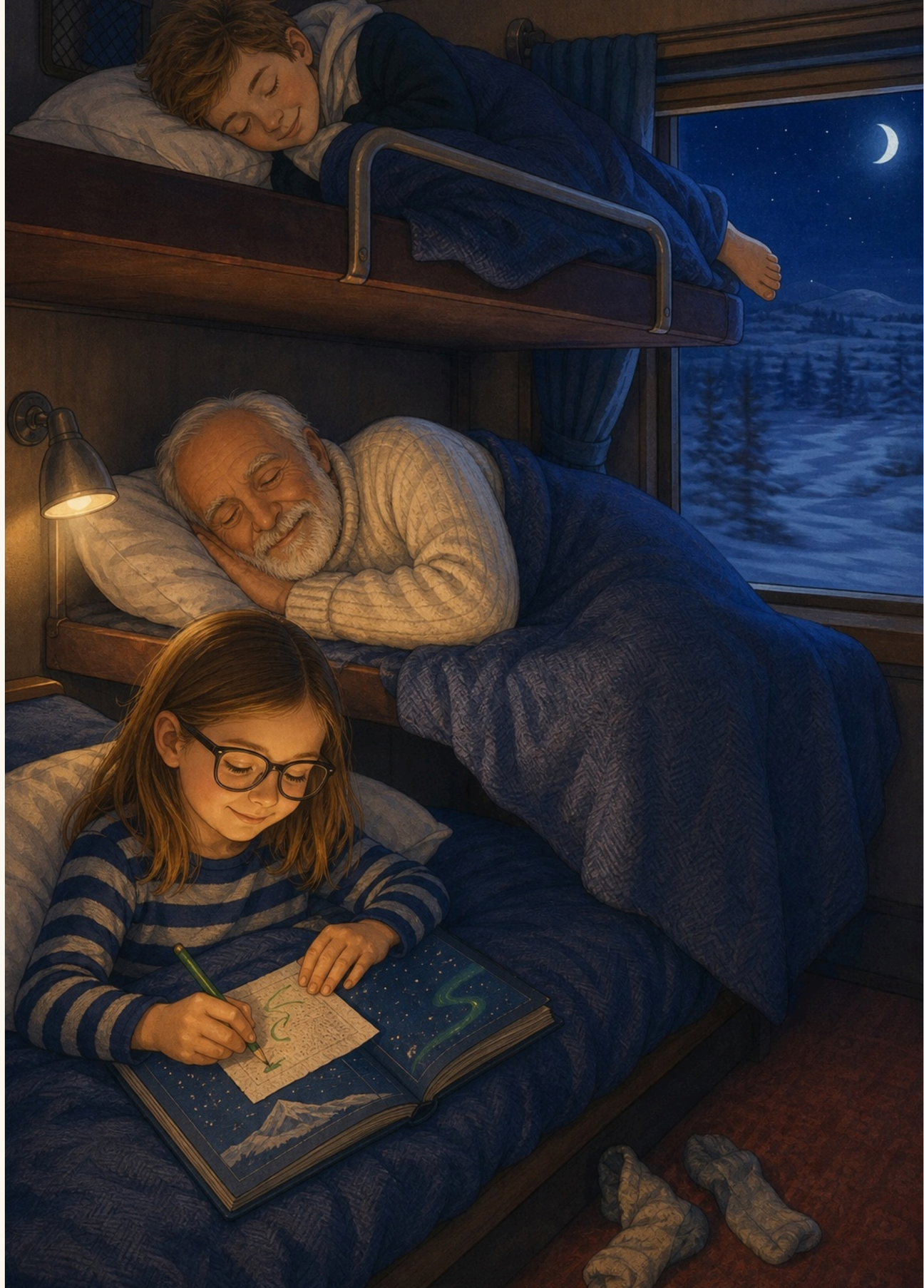

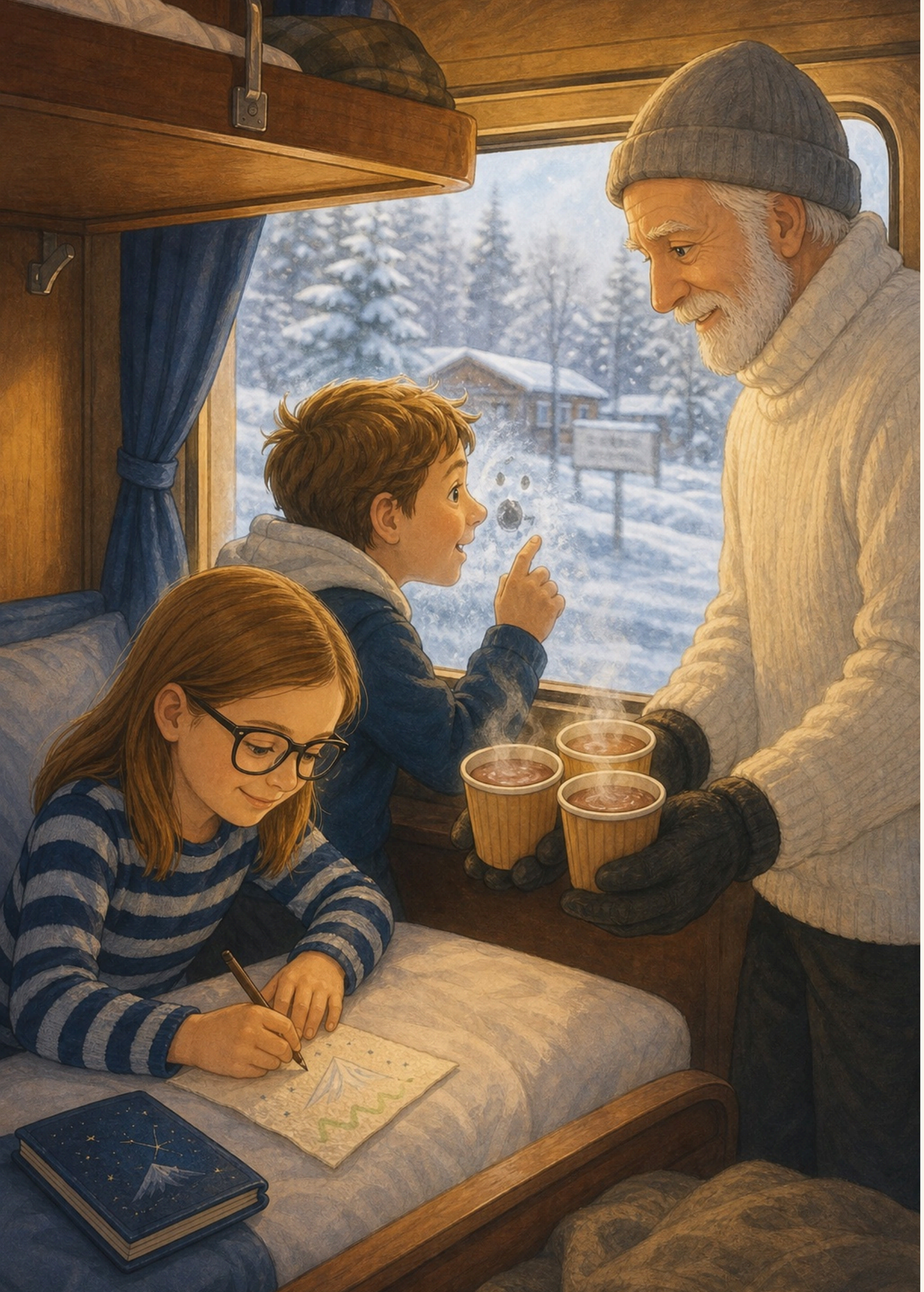
Restorāna vagons maigi šūpojās, vilcienam dodoties uz ziemeļiem. Selma ēda kotletes ar brūkleņu ievārījumu un lūkojās pa spraudziņu starp aizkaru un logu. Egles ārā slīdēja garām kā melni otas triepieni.

«Redzi kādas zvaigznes?» Oliver jautāja, turot kartupeli uz dakšiņas. «Trīs», sacīja Selma. «Nē, četras. Arī tā mazā tur.» Vectēvs Lennart paliecās uz priekšu. «Mazās vislabāk var saskatīt, ja skatās ilgi.» Selma paņēma salveti un ar pildspalvu uzzīmēja četrus punktiņus. Oliver piezīmēja piekto, lai gan teica, ka tas esot tikai nejaušs punkts. Vilciens ripoja tālāk, tālāk, tālāk.

Kupejā gultas bija sakrautas cita virs citas kā maza kaudzīte. Oliver tūlīt ieņēma augšējo. Vectēvam tika vidējā. Selma ierāpās apakšējā un uz grīdas atrada Olivera zeķes — divas bēdīgas desiņas, kas bija pazaudējušas savas kājas.

Kad griestu lampa tika izslēgta, Selma ieslēdza savu mazo lasīšanas lampiņu. Zvaigžņu grāmatā bija attēls ar cilvēkiem, pavisam sīkiem zem zaļām vijām. Selma blakus punktiņiem uz salvetes uzzīmēja zaļu ķeburu. Sliedes zem viņas teica klak-klak, klak-klak. Vēl viena nakts, Selma nodomāja un piespieda salveti gludu pie grāmatas.

Kad Selma pamodās, pasaule aiz loga bija balta. Baltas egles. Baltas nogāzes. Baltas kaudzes uz jumtiem pie mazajām stacijām. Pat debesis bija gaišas kā tukša papīra lapa.

«Sniegs!» sacīja Selma, lai gan neviens to nevarēja nepamanīt. Oliver piespieda degunu pie stikla. «Kāds visai zemei pārbēris miltus.» Vectēvs Lennart atgriezās ar karsto šokolādi papīra krūzītēs. Selma uz savas salvetes uzzīmēja baltu virsotni blakus punktiņiem un zaļajam ķeburam. Starp kokiem garām aizslīdēja zīme. Drīz viņi izkāps.

Ciemats mierīgi gulēja starp sniegotām eglēm un lēzenām kalnu nogāzēm. Kad pienāca vakars, Selma uzvilka cepuri, cimdus un biezu jaku. Oliver arī nāca ārā, lai gan teica, ka galvenokārt gribot izmēģināt savus zābakus. Vectēvs paņēma pieres lukturi, taču atstāja to izslēgtu.

Viņi skatījās augšup. Pelēki mākoņi klāja visu — no skursteņu dūmiem līdz kalnu korei. Neviena zvaigzne nerādījās. «Pirmais šķērslis», sacīja Selma un uz salvetes uzrakstīja MĀKOŅI. Oliver uzvilka šalli pāri degunam. «Tajā šķērslī ir visas debesis.» Vēl viena nakts, Selma nodomāja. Varbūt rīt mākoņi būs pavirzījušies malā.

Nākamajā vakarā mākoņi bija plānāki. Selma augstu debesīs ieraudzīja bālu punktiņu — varbūt zvaigzni, varbūt mazu spraudziņu. Taču ciemata lampas spīdēja gar ceļu, logos un slēpošanas trasē. Virs jumtiem debesis bija brūnganpelēkas.

«Otrais šķērslis», sacīja Selma. «Lampas.» Uz salvetes MĀKOŅIEM pievienojās LAMPAS. Punktiņi, zaļais ķeburs un baltā virsotne tagad spiedās kopā uz vienas mazās lapiņas. Oliver paskatījās ārā un papurināja galvu. «Nekas nesanāks.» Vectēvs Lennart atlocīja kalnu karti. Selma ieraudzīja apaļās augstumlīnijas. Vēl viena nakts, viņa nodomāja.

Trešajā vakarā Selma sapakoja visu. Zvaigžņu grāmatu. Salveti. Papildu šalli. Šokolādes tāfelīti. Cimdus, kas patiešām bija viņas pašas, nevis Olivera. Vectēvs piepildīja termoso, un Oliveram tika tas nest. «Lielāki pleci», viņš sacīja un tā izslēja krūtis, ka gandrīz pazaudēja cepuri.

Ārpus durvīm mākoņi zemu gulēja pāri ciematam kā sega, kas noslīdējusi no debesīm. Selma uzlika karti virs savām mantām. Tad grāmata, šalle un salvete noslīdēja uz grīdas. Šokolādes tāfelīte aizslīdēja zem sola. «Trešais šķērslis», sacīja Oliver. Selma apsēdās pašā juceklī. Tagad viņai vajadzēja paskatīties rūpīgāk.

Selma savāca savas mantas un izlīdzināja salveti uz grīdas. Vispirms punktiņi. Tad zaļais ķeburs. Baltā virsotne. MĀKOŅI. LAMPAS. Tur bija viss. Viņa atšķīra zvaigžņu grāmatu lappusē ar cilvēkiem tālu prom no pilsētas gaismām.

Maliņā bija mazs kalns virs miglas. Selma uzlika pirkstu uz baltās virsotnes un tad uz vectēva kartes. «Ja mēs uzkāpsim tur», viņa sacīja, «lampas paliks zem mums. Un arī mākoņi, ja tie gulēs zemu.» Vectēvs Lennart brīdi lasīja karti. «Mierīgs laiks un marķēta taka. Tad varam iet.» Oliver pastiepa šokolādi. «Es nesīšu termoso.» Vēl viena nakts, Selma nodomāja. Šī nakts.

Pēdējā vakarā sniegs čīkstēja zem trim zābaku pāriem. Selma gāja pirmā pa marķēto taku un skaitīja sarkanos krustiņus uz stabiem. Viens, divi, trīs. Aiz viņas vectēva pieres lukturis meta uz sniega siltu gaismas apli. Oliver nesa termoso tik uzmanīgi, ka gāja tā, it kā tas būtu no stikla.

«Vai mēs drīz būsim galā?» viņš jautāja pēc pieciem krustiņiem. «Vēl ne», sacīja Selma. «Bet paskaties. Lampas ir mazākas.» Ciemats vizēja tālu lejā, un mākoņi līda gar nogāzi. Selma aizvilka rāvējslēdzēju līdz pašam zodam. Vēl viena nakts, viņa nodomāja, tikai tagad tas nozīmēja vien dažus soļus.

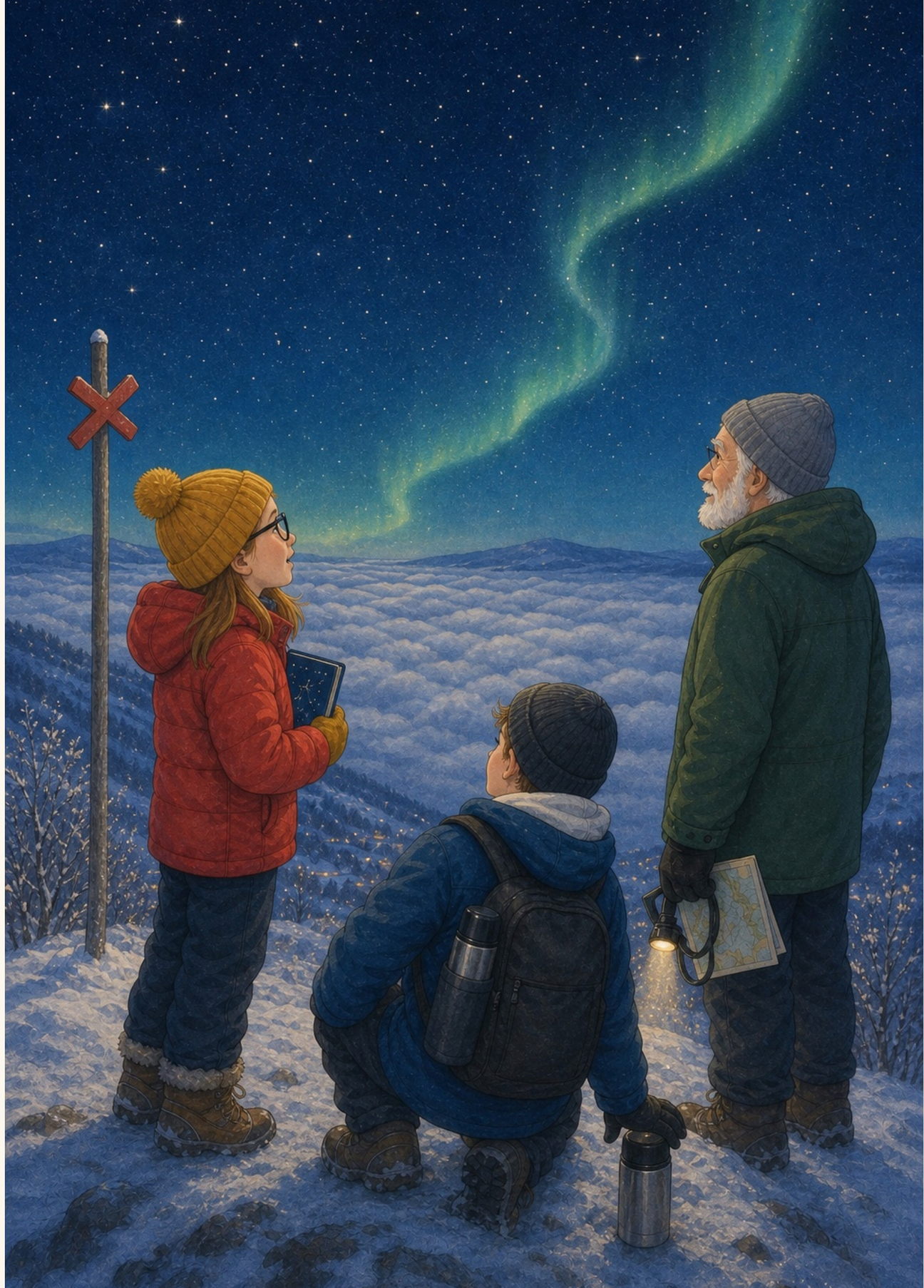

Koki kļuva zemāki, retāki, un tad beidzās pavisam. Viņu priekšā pieres luktura gaismā pavērās atklāts bezmeža kalns. Vējš raustīja Selmas kapuci un mēģināja apostīt viņas ausis. Viņa spēra trīs soļus, tad vēl trīs.

Oliver apstājās pie akmens, kas rēgojās no sniega. «Es taču teicu, ka nekas nesanāks.» Taču termoso viņš nenolika. Vectēvs norādīja uz nākamo lēzeno kalna kori. «No turienes mēs redzēsim pāri mākoņu segai.» Selma neatskatījās uz garo ceļu. Viņa norādīja uz nākamo sarkano krustiņu. «Vispirms līdz tam», viņa sacīja. «Pēc tam līdz nākamajam.»

Pie pēdējā staba pēkšņi kļuva klusāk. Mākoņi palika lejā, mīksti un biezi pāri ciematam. Virs Selmas bija zvaigznes — vairāk nekā punktiņu uz viņas salvetes un daudz spožākas.

Vectēvs izslēdza pieres lukturi. Oliver nolika termoso bez ne mazākā klunkšķa. «Nu jā», viņš nočukstēja. Selma aizturēja elpu. Sākumā viņa redzēja tikai zvaigznes. Tad aiz kalna kores parādījās bāla zaļa svītra, tieva kā viņas pildspalvas vilkta līnija. Tā izliecās. Tā auga. «Oliver», sacīja Selma. «Tagad skaties.»

Zaļā svītra kļuva par lenti. Lente locījās un plandījās, it kā debesis purinātu garu zīda šalli. Iedegās vēl viena lente. Tad zaļums dejoja pāri visām debesīm, augstu virs mākoņiem un lampām.

Sākumā neviens neko neteica. Oliver novilka vienu cimdu un tūlīt pat to atkal uzvilka. «Tā ir pa īstam», viņš nočukstēja. Vectēvs ielēja karsto šokolādi trijās mazās krūzītēs. Selma stāvēja viņiem pa vidu un sekoja zaļajām arkām, līdz nogura kakls. Virs viņiem ziemeļblāzma vēlreiz salocījās, vēl tālāk pāri zvaigznēm.

Šokolādes tāfelīte kļuva arvien mazāka. Vispirms pazuda stūrīši, pēc tam pēdējie gabaliņi. Oliver atrada drupaču cimdā un arī to apēda. Termoss kļuva vieglāks, kamēr zaļā gaisma turpināja vīties pāri tumšajām debesīm.

Selma izvilka salveti. Uz tās bija punktiņi, ķeburs, baltā virsotne, MĀKOŅI un LAMPAS. Viņa uzzīmēja trīs mazas figūriņas uz kalna un lielu zaļu lenti virs tām. «Vai es drīkstu uzzīmēt vēl vienu zvaigzni?» jautāja Oliver. Selma pasniedza viņam pildspalvu.

Selma un ziemeļblāzma

Selma, vecākais brālis Oliver un vectēvs Lennart dodas ar naktsvilcienu uz kalniem, lai ieraudzītu ziemeļblāzmu. Mākoņi, lampas un arvien lielāks juceklis stājas viņiem ceļā, līdz Selma savas mazās norādes izlasa jaunā veidā.

lv-lv.sagatilldig.se